

Farsi - Defiant Hope (Preached by Cheryl Williams at FBC January 26th, 2025 – Luke 4:14-21, 1 Cor 12:12-31)

نمی‌دانم که آیا خطبه‌ای را که اسقف ماریان ادگار بود در کلیسای جامع ملی واشنگتن ایراد کرد، دیده‌اید یا شنیده‌اید. او در آن از رئیس جمهور تازه تحلیف شده ترامپ خواست که شفقت و رحمت خود را نشان دهد. او از او خواست که به مردمی که ترسیده اند رحم کند. او خاطرنشان کرد که کودکان همجنسگرا، لزبین، ترنسجندر، دموکرات، جمهوری خواه، خانواده های مستقل وجود دارند - برخی از آنها برای زندگی خود می ترسند. مرغداری ها و کسانی که ظرف ها را در رستوران ها می شویند و در بیمارستان ها کار می کنند و ممکن است شهروند نباشند یا مدارک لازم را داشته باشند اما مجرم نیستند، مالیات می پردازند و متعلق به کلیساها، مساجد هستند. کنیسه ها و معابد می ترسند که پدر و مادرشان را ببرند با پیروی از گام های عیسی، نه تنها هنگام صحبت کردن، مهربان و مهربان بود، بلکه شجاع بود و امیدی سرکش نشان داد قسمت امروز ما از انجیل لوقا یکی از امیدهای سرکش است. عیسی به شهر خود و در کنیسه بازگشته است. طبق عادت معمولی، شخصی می ایستاد و نشان می داد که می خواهد کتاب مقدس را بخواند و سپس می نشست و آنچه را که خوانده بود توضیح می داد. کمی شبیه ورزش موعظه یا موعظه در حال فرار. این همان کاری است که به نظر می رسد عیسی در این مناسبت انجام داده است. او با خواندن از اشعیا اظهار می دارد که آن کتاب مقدس - اعلام آزادی اسپران بازگرداندن بینایی به نابینایان، اعلام سال لطف خدا، باید در او تحقق یابد. این خدمتی است که عیسی هم در گفتار و هم در عمل انجام خواهد داد. ماهیت خدمت عیسی بر اساس نقل قول اشعیا است: - بشارت دادن به فقرا، اعلام آزادی زندانیان و بهبود بینایی برای نابینایان، آزادی مظلومان و اعلام سال لطف پروردگار این بیانیه امید نافرمانانه عیسی است. این متن مورد علاقه من در کتاب مقدس است، الهام بخش من در 40 سال گذشته بوده است، این بیانیه عیسی است و به عنوان پیرو عیسی دعوت من به آن است، خلاصه می کند که چگونه خدمت و ایمان را درک می کنم و چراغ راهنمای من بوده است. این بیانیه امید سرکش من است. امروز یکشنبه بومیان را جشن می گیریم، روزی که ویلیام کوپر، کشیش داگ نیکولز در سال 1938 برای کلیساها برای دعا برای مصیبت مردم بومی فراخوانده بودند. این سرآغاز بسیاری از اقدامات امید سرکشی بود که توسط مردم بومی این کشور انجام شد، که بسیاری از آنها توسط مسیحیانی انجام شد که بر اساس ایمان خود زندگی می کردند. دیتیش بونهوفر گفت: سکوت در برابر بدی خود شر است: خدا ما را بی گناه نگه نخواهد داشت حرف زدن، حرف زدن است. عمل نکردن، عمل کردن است. اجازه دهید برخی از آن اعمال را با شما به اشتراک بگذارم. در سال 1939، مردم بومی نیوساوت ولز در ایستگاه کومراگونیا از ملک خارج شدند زیرا با آنها بد رفتار می شد، تمام جنبه های زندگی آنها کنترل می شد و فرزندانشان را می بردند یا مجبور می کردند خدمتکار شوند. در حین حرکت، سرودی را خواندند که به زبان آنها ترجمه شده بود، سرود «لشکر فرعون را برگردان»، آهنگی که بر اساس داستان فرار بنی اسرائیل از بردگی و ظلم در مصر است. سرود ایمان به خدا و امید به آینده. در سال 1965، چارلز پرکینز، یک دانشجوی بومی در دانشگاه سیدنی، 15 روز "سوار آزادی" را رهبری کرد که برای روشن کردن نژادپرستی تجربه شده در مناطق روستایی نیو ساوت ولز طراحی شده بود، کودکان بومی اجازه استفاده از استخرهای عمومی و بومیان منع شدند. در سال 1967، اکثر جمعیت استرالیا با رای دادن به گنجاندن مردم بومی RSL سابق را نداشتند. - خدمات از در سرشماری، با امیدی سرکش عمل کردند. قبلاً آنها به عنوان گیاهان و جانوران شمرده می شدند و بسیاری از اقدامات امید نافرمانی دیگر توسط مردم بومی وجود داشته است - ادی مابو به دنبال حقوق زمین، وینسنت در اعتراض به رفتار فوتبالیست AFL نیکی وینمار در طول یک مسابقه، Wave Hill، لینگاری رهبری راهپیمایی در های بومی، ساختمان سفارت چادر در کانبرا در سال 2025، برادران و خواهران بومی ما از ما می‌خواهند که از این اعمال الهام بگیریم و من می‌گویم اسقف آمریکایی و خود عیسی نیز هر جا که شاهد بی‌عدالتی و ناتوانی مردم در زندگی کامل هستند، صدای خود را به امید سرکشی بلند کنیم. عیسی در معبد برخاست و خواند «روح خداوند بر من است، زیرا او مرا مسح کرده است تا به فقرا بشارت دهم. او مرا فرستاد تا اسیران را رهایی و نابینایان را بازیابی کنم و مظلومان را آزاد کنم و سال لطف خداوند را اعلام کنم.» و طومار را پیچید و به متصدی پس داد و نشست. چشم همه در کنیسه به او دوخته شد. سپس شروع به گفتن به آنها کرد: «امروز این کتاب مقدس در نظر شما محقق شد.» (لوقا 4:18-21 (پل مضمون امید سرکش را در خوانش دیگر ما از امروز ادامه می دهد. در عصر افزایش نژادپرستی و فردگرایی افسارگسیخته، پولس راه دیگری را به ما پیشنهاد می‌کند، راه دیگری پیروی از ردپای عیسی هنگامی که کلیسا را به عنوان یک بدن توصیف می‌کند. زیرا همه ما در یک روح در یک بدن تعمید یافتیم، یهودی یا یونانی، برده یا آزاد، و همه ما از یک روح مشروب شدیم. در واقع، بدن از یک عضو تشکیل نمی شود، بلکه از چندین عضو تشکیل شده است). اول قرن‌تین ما به عنوان DNA این تشبیه بدن نیز بیانیه امید سرکشی است. این چیزی است که ما هستیم - در (14-13: 12 مسیحی، ما فرا خوانده شده ایم که از یکدیگر مراقبت کنیم، با احترام و احترام با یکدیگر رفتار کنیم، با یکدیگر رنج ببریم و در شادی های دیگری سهیم باشیم. این راه عیسی است، راه عشقی که عیسی در ابتدای خدمتش در معبد ایستاده است جهان ما در درد بزرگی است - درگیری ها خشمگین است، آتش بس ها شکننده هستند، مردم به دنبال پناهندگی هستند و مورد استقبال قرار نمی گیرند، خلقت و آب و هوا رنج می برد، مردم در تلاش هستند تا غذا را روی میز بگذارند و ثروتمندان به بهای هزینه ها ثروتمندتر و قدرتمندتر می شوند. فرد معمولی. "چگونه در سال 2025 با امیدی سرکش زندگی خواهید کرد؟